

СЛАВА ТОБІ, РАДЯНСЬКА БАТЬКІВЩИНО!

МОЛОДІЙ КОММУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

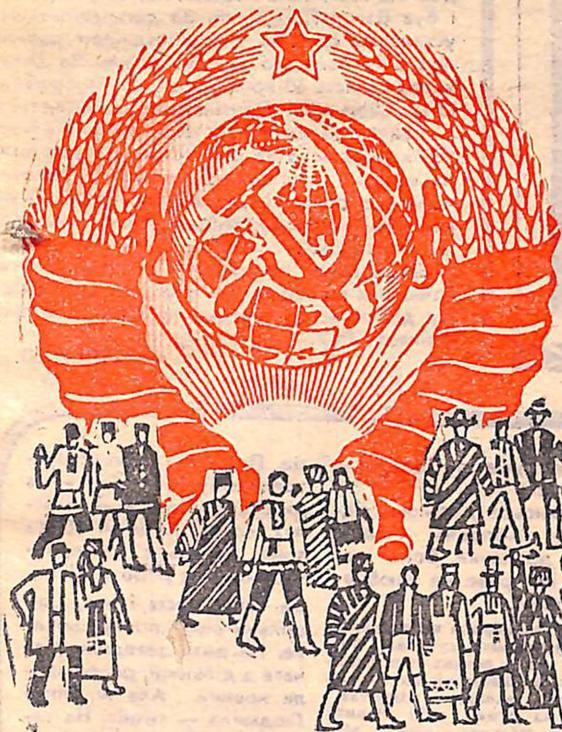
ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XIII
№ 146 (1626).

П'ЯТНИЦЯ, 8 грудня 1972 р.

Ціна 2 коп.



В УСІХ КІНЦЯХ РЕСПУБЛІКИ, НА ВСІХ ЇЇ ФРОНТАХ, ПАЛАДКОТІЛО ПОДУМ'Я ГРОМАДИНСЬКОЇ ВІЙНИ. У ЦЕЙ ВАЖКИЙ ЧАС В. І. ЛЕНІН ДУМАВ, ЯКИМ СТАНЕ ГЕРБ ПЕРШОЇ В СІЛІ Країни Рад. На ескізі, з яким ознайомився Ілліч, було зображено промені сонця, що розсходились на кумачовому тлі, облямованому пшеничними снопами, серп і молот. Все це ніби пролинувало меч.

— Цікаво! — сказав Володимир Ілліч. — Ідея є, але меч... Війна наша — оборонна. Міцно тримати меч в руках ми зобов'язані, щоб захищати нашу пролетарську республіку до тих пір, поки у нас є вороги...

Повернутий на доробку малюнок герба, виправив відомий мистець М. Андреев. А 10 липня 1918 року делегати V Всеросійського з'їзду Рад разом з текстом першої Конституції РРФСР затвердили і опіс Державного

ГЕРБА МОГО ВІНОК

герба республіки.

Його композиційна побудова і символіка послужили прообразом герба СРСР.

Сьогодні на гербі нашої країни золотаве колоסה огортають п'ятнадцять кумачових стрічок. Молоткастий, серпастий, герб моєї країни відомий на всіх континентах земної кулі, він пломеніє на корпусі первістка радянської енергетики — Волховської ГЕС і на фасаді Кремльського Паладу з'їзді. Зображення його викарбувано на прикордонних заставах. Випели із зображенням його злетіли в кос-

мос і були доставлені космічними кораблями на Місяць, Венеру, Марс.

Наш Державний герб, ровеснику, є втіленням лєнінського задуму про братерство людей праці, непорушний союз робітничого класу і трудового селянства. В ньому відтворено і розкрито ідею дружби і співробітництва всіх національностей, які населяють нашу неозорну країну і під керівництвом Комуністичної партії будують комунізм.

Про це — сьогоднішній номер молодіжної газети.

УДАРНИМИ ВІХАМИ.

Світлопільська шахта-гігант — наймолодша в Олександрійському буровугільному басейні. І якось так склалося, що рекорди швидкісної проходки почали реєструвати саме в нашій бригаді. Перший — в лютому цього року. За третій квартал наша бригада в соціалістичному змаганні на честь 50-річчя ювілею СРСР завоювала друге місце по Міністерству вугільної промисловості УРСР. А в червні, як кажуть шахтарі, видали на-гора обіцяний рекорд — 621 погонних метрів штреків.

І. ХВОРОСТИНА, бригадир проходників.

У ЦК КПРС, Раді Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ

ЦК КПРС, Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ постановили схвалити ініціативу колгоспників, робітників радгоспів, механізаторів, спеціалістів і всіх працівників сільського господарства Краснодарського краю, які взяли зобов'язання по значному зростанню виробництва і заготівель зерна та всіх інших сільськогосподарських культур і звернулися з закликом організувати Всесоюзне соціалістичне змагання за досягнення у 1973 році високих виробничих показників у землеробстві.

Надаючи надзвичайно важливого значення

збільшенню виробництва сільськогосподарських продуктів у розв'язанні поставленого XXIV з'їздом КПРС завдання, значного підвищення добробуту трудящих, ЦК Компарції союзних республік, крайкомам, обкомам, окржкомам, міськкомам, райкомам партії, Радам Міністрів союзних і автономних республік виконкомам крайових, обласних, окружних і районних Рад депутатів трудящих, партійним, профспілковим і комсомольським організаціям необхідно провести політичну і організаційську роботу, розгорнути бойове соціалістичне змагання у кожному колгоспі, радгоспі, бригаді, ланці, серед усіх трудящих села за одержання у 1973 році високих урожаїв і валових зборів зерна, картоплі, овочів, бавовни, цукрових буряків, олійних, кормових та всіх інших культур.

ЧАСТО вечорами з 62-ї кімнати гуртожитку линуть пісні. Це співають узбеки, українці, росіяни. Репертуар — інтернаціональний. Ми згадуємо свої рідні місця, сліпучо-білі бавовняні лани і трохи сумуємо за ними, так як і після закінчення інституту довго згадуватимемо безкраї степи Кіровоградщини, друзів, яких залишаємо.

Сестра, Україна, як і всі братні республіки, подала Ташкенту, Узбекистану руку допомоги і ми, ті, хто вчиться тут, вдячні її людям. Викладачам нашим, студентам, що прийняли

нас у свою дружну сім'ю.

За п'ять років, які прожив я в Кіровограді, це місто стало мені близьким і рідним. Його вулицями я ходив разом з друзями-українцями, багато з яких вже закінчили інститут: Сашко Тисячний, Гриша Стоян, Володимир Колімець... Як і багато моїх земляків, тут я зустрів не лише добрих друзів, а й своє кохання. І тепер вдома, в узбецькій хаті господарюватиме українська жінка...

Почуття дружби. Це не лише спільні вечори, які

ТЕПЛО ЗЕМЛІ

організовувалися в інституті, виступи перед школярами, студентами, розмови. Це відчуття відкритого людського серця, відчуття нашої внутрішньої єдності.

Абдумаджит АХРАМОВ, студент 5-го курсу Кіровоградського педінституту.

На фото: студенти з Узбекистану: Сапаргуль Айтбаєва, Бахтіяр Акзамов, Кучкар Мірзабаєв, Бахрам Касимов, Ісмаїл Ісаков, Дуйсенкуль Ахметова, Абдумаджит Ахрамов.

Фото В. КОВПАКА.



НАШИМ ВНУКАМ, КОМСОМОЛЬЦЯМ 2022 РОКУ

Живе людина — в ділах своїх, в славі своїй і в дітях, продовжувачах роду. Синів і дочок, онуків і правнуків дарує вона найдорожче — життя, викупає його, втілює в нього свою мудрість, передає своє кредо. Хіба не мрієш ти, сучаснику, перенестись в майбутнє?

Ті, хто в 2022 році, в день сторіччя Союзу РСР плавитиме на Кіровоградщині феронікель, отримає послання молодих будівельників Побужжя.

... Ми прийшли на цей берег Бугу, щоб звести в широкому українському степу красень пелетень — Побужжя нікелевий. Він для нас — найстаріший завод міста. А ми закладали Нікелград з радістю, бо знали, що будуватимемо не просто завод, а первенець радянського промислового феронікелю.

Зводили його під дощами і вітрами, жили в наметях і вагончиках, але ця праця не здавалась нам важкою. Батьки і діди наші на ристування Дніпрогесу, Комсомольська-на-Амурі та Магітогорська прийшли з фронтів грізних битв революції і громадянської війни. Вони трудилися як герої, бо знали, що кладуть бетон у фундамент найпрекраснішої будівлі на землі — Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Тому і ми намагалися працювати так, щоб бути гідними слави батьків.

На ристуваннях ударно працювали більше двох з половиною тисяч молодих будівельників. 12 комсомольсько-молодіжних бригад демонстрували зразки праці високої напруги, праці комуністичної.

Ці колективи першими почали працювати під девізом: «Комсомольська норма — 130 процентів». «Жодного відстаючого поряд», «Кожному молодому робітнику — дві суміжні

спеціальності». То був наш внесок в загальний рух «П'ятиріччя — ударну працю, майстерність і пошук молодих», який почали всі комсомольці країни в похід за виконання величких завдань, поставлених XXIV з'їздом КПРС на дев'яту п'ятирічку.

Наш лист пишемо в дні величного ювілею — 50-річчя Союзу РСР. Це знаменна дата. Всі наші і народності Країни Рад розкайтують щасливим життям рівноправних. Ваше місто будували руки росіянина Бориса Петрухіна, українця Омеляна Велиця, латвіса Едмундаса Валюкаса, вірменина Рафаїла Татевосіана, а також представників ще 27 національностей країни, які з гордістю казали: «Ми — радянські люди».

По-доброму вам заздримо. Адже за сторіччя існування Країни Рад, котре ви святкуєте сьогодні, держава досягла фантастичного розвитку. А на землі — мир і спокій. За нього вмирили наші батьки, за нього боролися ми. Ви завершуйте будівництво майбутнього, виконайте у мріях мільйонів.

Тому ми, комсомольці сімдесятих, наказуємо вам, нащадки! — ВПЕВНЕНО КРОКУВАТИ ШЛЯХОМ, НАКРЕСЛЕНИМ ВЕЛИКИМ ЛЕНІНИМ:

— З КОРЧАГІНСЬКОЮ ПРИСТРАСТЮ ВЕРШИТИ СВІТЛУ СПОРУДУ КОМУНІЗМУ.

— БУТИ ГІДНИМИ ПРАДІДІВ-ГЕРОІВ, ЯКІ ТВОРИЛИ РЕВОЛЮЦІЮ, НЕПОХІТНО НЕСТИ ВОГОНЬ ЖОВТЯ, КОТРИХ ГОРІВ У ЇХНІХ СЕРЦЯХ!

Цей лист мелодії побужжя прийняли на звітні-виборних зборах комсомольської організації. Вони замурують капсулу з листом в стіну плавильного цеху в день пуску першої черги заводу.

ТАК вже повелось, що листоноші чекають з нетерпінням. Тож і з радістю виглядають. Чи не принесе вона, разом із листом газет, журналів та листів довгастий білий конверт з надрукованим: «Верховна Рада Союзу РСР». Ось нещодавно отримала такого. Це — виклик на п'ять сесію Верховної Ради СРСР восьмого скликання. Будемо розглядати важливі питання: про Державний бюджет СРСР на 1973 рік та про виконання Державного бюджету в 1971 році. Збереться 1517 обранців народу. Аяжже, вирішимо справи всієї країни!

БІЛЯ ДЕРЖАВНОГО КЕРМА

Я люблю, приймаючи в стоянці на сесію, посидіти в готелі «Росія». В ці дні він пеняє символізує Радянський Союз. У виступах та долах — різноманітні костюми різних націй, розмаїті го-вір. Шістьдесят дві мови почуєш — ось скільки національностей і народностей присилають своїх представників. «Салам алейкум!», «Буна дзіаа!», «Гамір — шобан!», «Дзень добри, сибіри!» — чуєш задуше.

А потім зустрічаюся з ними в Кремлі. Ось Степаніда Демидівна Виштак, двічі Герой Соціалістичної Праці, ланкова з колгоспу «Радянська Україна» Ки-

ївської області, ось Дурдана Амраханова з Азербайджану. Вона, як і я, доярка. А он узбек Шаймардан Кудратов, директор радгоспу. Раптом чуєш: — Здрастуйте Галіно Пилипівно! Давеньки не бачились... Це б пак! Вона, Катерина Михайлівна Колесник, живе аж в Приморському краї, дояркою працює в радгоспі «Артемовський».

— У нас в колгоспі по двадцять тонн базовин зберуть дівчата! — це Уринуль Курбанбаєва з Каракалпакії.

— По п'ять тисяч молока від корови беремо, — обов'язково скаже Єфросинія Демиденко з Київщини.

Чуєш це, а у самої на серці так хороше-хороше. Неначе з'їхались дочки й сини і наввипередки розказують про свої радощі і смутки. Та нічого, що і на вигляд вони різні, і мови несхожі. Просто родина дуже велика. Велика і дорога.

А ми — це більше двох мільйонів депутатів Рад, найчисленніший парламент цієї Великої родини.

Г. АЛЕКСАНДРОВА, доярка колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, депутат Верховної Ради СРСР.

САМОЦВІТИ

СВІДЧЕННЯ ЯСКРАВОГО РОЗКВІТУ НАРОДНИХ ТАЛАНТІВ СТАВ ОБЛАСНИЙ ФЕСТИВАЛЬ САМОДІЯЛЬНОГО МИСТЕЦТВА, ПРИСВЯЧЕНИЙ 50-РІЧЧЮ УТВОРЕННЯ СОЮЗУ РСР. В ЯКОМУ ВІСТУПЛИЛИ БЛИЗЬКО П'ЯТИ ТИСЯЧ КОЛЕКТИВІВ І МАЙЖЕ 100 ТИСЯЧ САМОДІЯЛЬНИХ АРТИСТІВ.

НА ФОТО: УЧАСНИКИ НАРОДНОГО АНСАМБЛЮ ТАНЦЮ «ЮНІСТЬ» КІРОВОГРАДСЬКОГО ПЕДІНСТИТУТУ ІМЕНІ О. С. ПУШКІНА (зліва направо) АЛЛА БІЛЯКОВА, ЛЮБОВ ЛАЗАРЕНКО, ГАЛІНА ОРЕХОВА, АЛЛА КОСТЕНКО, ГАЛІНА ЯРМОЛЕНКО.

Фото І. Романовича.

З УСЬОГО відчувалось, що урок цей буде незвичайним. І вчителька Галіна Іванівна Зайцева вирішила урок провести в Ленінській кімнаті. Тут можна було більше використати наочних посібників. Все те Галіна Іванівна підготувала ще напередодні. І все ж хвилювалась: розкрити таку велику тему за урок п'ять хвилин...

— Тема сьогоднішнього уроку, — говорить вчителька, — загальна характеристика Російської Радянської Федера-

Далі — захоплююча розповідь про ті зміни, які сталися в РРФСР за 50 років.

На підтвердження розповіді — фотозбірки, журнали, газети, листи, що надійшли на адресу 14-ї школи з багатьох міст Російської Федерації — Москви, Ленінграда, Ульяновська, Волгограда, Красноярська, Златоуста, Білгорода, Брянська, Калініна і багатьох, багатьох інших.

Урок продовжується. До карти Радянського Союзу підходить Лариса Шарко. Вона влітку побувала в Москві. І тепер у неї така нагода поділитись враженнями від побаченого. Кремль, будинок, де працював В. І. Ленін, музей ножа.

Розповідь Лариси продовжує Надія Казмірук. Вона розповідає про легендарний Волгоград, куди їздила на канікулах.

Надія так схвилювано говорить про місто на Волзі, що перед учнями, як наяву, постають один з найкращих куточків — Проспект Миру, овіяний славою Мамаєв Курган, будинок Павлова, колись зруйнований і заново відбудований тракторний завод, де на смерть стояли в борні з фашистами сибіряк і москвич, син білоруського Полісся і степовик з Кіровоградщини.

Учні в захопленні від уроку. Бажаючи доповнити почату розмову багато. Бо немає у 8-А класі жодного учня, який би не побував в одному або кількох містах Росії.

Але урок підходить до кінця. Про це нагадує дзвінок. Та учні ще довго не залишають Ленінську кімнату.

Б. ФЕДОРОВ, вчитель середньої школи № 14 м. Кіровоград.

СТОІТЬ НАД ВОЛГОЮ КУРГАН

тивної Соціалістичної Республіки — першої серед рівних, навколо якої об'єднались всі радянські республіки.

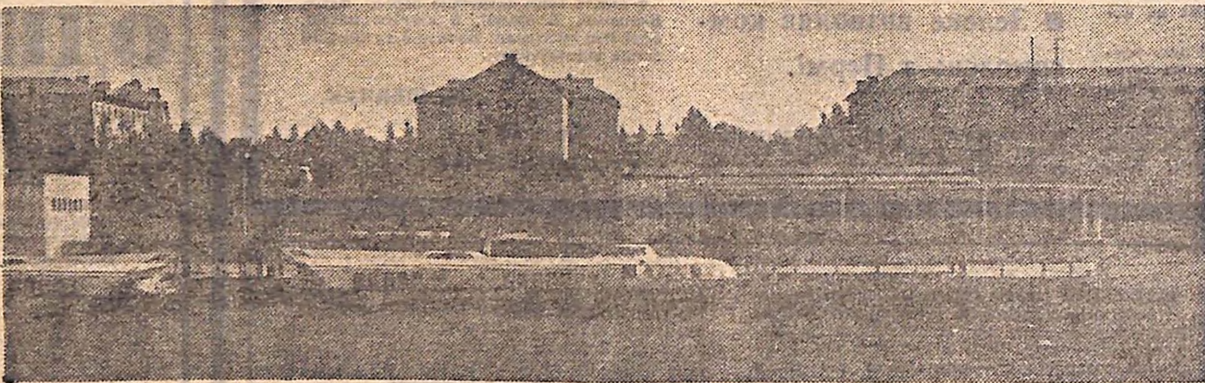
Підходить до карти — і ніби на тисячі кілометрів відкриваються обрії. Від берегів Балтійського моря до Тихого океану, від далекої Арктики до Алтаю простяглися неосянні простори Радянської Росії.

Росія... Як гордо і велично звучить це слово. В цій країні здійснилась перемога Великої Жовтневої Соціалістичної Революції. В Росії, в Москві, 50 років тому, 30 грудня 1922 року, відбувся історичний акт — об'єднання всіх народів нашої країни у багатонаціональну державу. Росія дала нашому народу, всій землі генія людства, вождя Комуністичної партії, засновника нашої держави В. І. Леніна.

Світловодськ — місто братерства

МІСТО ЕНЕРГЕТИКІВ — СВІТЛОВИДСЬК. ПОГО СПОРУДУВАЛИ ПРЕДСТАВНИКИ РІЗНИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ. І ВИСОЧЕ ВОНО НАД МОРЕМ, СТВОРЕНИМ ЛЮДСЬКИМИ РУКАМИ, ЯК СИМВОЛ ЩАСТЯ, ДОСТАТКУ, МИРНОЇ ПРАЦІ.

Фото Р. РУБІНА.



ТАКА ЩОДЕНЬ

Редакція, як завжди, озержує багато листів. Але у ці, передсвяткові дні, пошта наша особливо щедра. Листи йдуть з усіх куточків області. У них — різне. Але про що б не йшлося, їх об'єднує головне — відданість загальній справі. А справа ця — благо нашої країни — СРСР, якому виповнюється п'ятдесят.

Саме про це і пише нам Т. М. Войцеховська. Вона зараз на пенсії. А в минулому — лікар. Могла б трігати неоправдані, якби не зустрілась в обласній лікарні з прекрасною людиною, чудовим спеціалістом — Людмилою Іванівною Жабо.

Справді, турбота про того, хто поруч — стало законом нашого життя. Ось, наприклад, житель Онуфріївки М. Мишківський пише про допомогу депутата сільської Ради Ольги Тажої.

«Наше вдячне спасибі всім, хто споруджував чудовий поштовий будинок культури, — пише житель села Калінівки Кіровоградського району В. Семіпол. Така щодень нашого життя.

Г. ПРОКОПЕНКО.

МОВОЮ ДРУЖБИ

Грають святковими фарбами іовари культурно-побутового призначення, які випускає Світловодський завод керамічних виробів. Вони продовжують надходити у всілякі надії області України і Російської Федерації. Художники заводу В. Бєсєдін та В. Ушаповський доклали багато зусиль, щоб їхні вироби сподобались покупцям, прикрасили помешкання трудящихів. Цього року виготовили їхніх рук експонувались у Москві, на ВДНГ.

Художники використовують надбавки народного мистецтва українських гончарів, звертаються до оригінальних мотивів братніх республік. Ми любимося набором «Дзвіночок», серією «Світанковий», керамічною скульптурою.

Названі автори істотно свій поштовий до іовідей СРСР. Вони працюють над декоративною базою, у якій могою художніх форм та орнаментів буде віділено ілюстрації до друку українського і російського народів.

В. СОКУРЕНКО, позаштатний кореспондент м. Світловодськ.

1.

ПАЛЬЦІ чітко стисли не гучку від морозу вітрів. Микола приготувався. Підняв від землі голубу: над долиною раз у раз з шипучим тріском рвалися ракети, чулися поодинокі постріли. Піднявся і швидко перебіг кілька метрів, тиснувши за собою невеличкі сачкати, збиті з кількох лан. По боках то падали, то знову підіймалися його товариші.

Проривалися до своїх. Проривалися, щоб через годину, ось так, як зараз, де повзком, де перебіжками повертатися в долину, де чекали снаряди. Вони знали — не всі повернуться. Але знову — підіймалися і йшли вперед...

Був 1942 рік. Вже переможно відгрімів бої під Москвою, поділилися в зеленій уніформі, час од часу отримувалися, котилися на підвезі. П'ятдесят стрілецька дивізія, в складі якої бився Микола Лобода, з успіхом спала ворога подаль від столиці. Та вирвавшись вперед, вона знайшла зустріла паланий опір фашистів. Все стиснулося кілька лавкою долини біля села Васильки, залишилося лише вузька «горловина», — це був єдиний шлях евакуації з нашими військами, які ступалися для рішучого удару. Героїчно билися біля. А вночі, кризь «горловину», по півночі прострілювалися, з великим ризиком доставляли боєприпаси і дари. Микола повз все вперед і вперед. Була лише одна думка: «Бити потрібні снаряди. Я повинен

дійти... Спаливали в пам'яті сьогоднішні короткі партійні збори. Зачитувалась заява сержанта, командира гармати № 73-0 комсомольця М. Лобода. «Пролу прийняти мене кандидатом в члени ВКП(б)...» Рекомендацію дають — командир батареї Гезенко, командир Іванов, заступник командира полку Худяков.

«Сьогодні їду на завдання комуністом...» — билися серце.

— Скільки ж тобі років, сину? — раптом відчув на собі теплий погляд немолодого вже брата. — Зайди родом...

Галину прямо перед собою: «Українець, батьківщина — Мала Виска, на Кіровоградщині. Вчився в школі, деякий час учителював. Народився, в 1922-му...».

Хлопці двадцять другого року народження... Коли ви потай від учителів писали своїм подругам нічні вірші, коли відважались в світ і в самих себе, коли мріяли про визначні відкриття і круїсінні по дорожці, і вас повертали додому з далеких полів, — бо ви повинні були йти в тиряжну війну... І у ваших підгоріях, пробитих кулями невеличких фронтонів щоденних записів, записані в перервах між атаками рядки про життя і смерть, про бої і невеличкі трикутники — листи додому, про сонячний безсмертний подвиг...

Зараз Микола Семенович Лобода, — начальник цвільної обробки Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів. Майор запасу прикрийме орден і медалі лише під час свят і коли сходяться ветерани на демонстрації, чи на заводській урочистості, заводиться розмова

про часи грізні і мужні, коли мався характер впертих десятикласників, коли поруч йшли в біл

батько і син, українець і росіянин, білорус і бурят — всі пстали на захист великого Союзу РСР.

II. Сня Володимир знав нахвості злочинця цвільної авіації, трічі обійняв батька.

— Зустрічай гостей, — умішнував, — приймали на таво п'ятдесятіріччя...

Коли сиділи за святковим столом і, ларешти, випивали, до емії підісла мати, Марія Миколаївна, Маша, дічина у військовій гімназії, яка колись так причарувала молодого лейтенанта, — стар-

ший син, лукаво сплинувши на батька, запитав:

— Скажи, тату, що приходить до людей з роками?..

Микола Семенович відповів не сразу.

— Бачиш, сину, у нас на заводі виготовляють насадки до Т-150. Суто мирний труд! З хліборобів війшли, для хліборобів машини робимо. Ось і Женька, брат твій, теж цим шляхом пішов, — студент КІСМУ. А мені, як і всьому нашому поколінню, життя дало голлове: відлуття своєї людської сили і гордості — за себе, що у грізний час відстояти країну, за її сьогоднішній розмах державний, за людей, з якими живеш поруч, за своїх синів і дочок, за мир і спокій... І це панчили ми боротися з тиряжними, ось і тобі, мабуть, в Якутії, на півночі, не легко доводиться, але розумієш — ти там потрібен...

Син дивився на батька. Значить, п'ятдесят — це лише час зрілості, коли життєвий досвід стає надійною опорою.

III. Мехи високі і просторі, шум верстатів немов їхній плуць — чіткий, спокійний. Кожен, хто оточує за верстатом, відчуває, як робота захоплює його в єдиний ритм з усім нехом, колективом... «Труд теж не веріє людину на міцність», — лумав Микола Семенович, думи цехом,

Підходить до Миколи Вахрайова, налагоджує механоскладальний цеху.

— Ну, як крутиться? — кивав на шпінделі токарного верстата, потім, поклавши руку на плече, додає серйозно, — сьогодні ж після зміни в останні збираємося, а 30-го партійні збори...

І знову хвилююча обстановка. Червона скатертина, портрет Леніна на стіні. Зачитуються заяви Євгена Диконенка, Віталія Бєркунова, Миколи Вахрайова. «Пролу прийняти мене в члени Комуністичної партії Радянського Союзу...».

Цих молодих людей, як і багатьох робітників заводу, які несуть партійний труд, готували до вступу, давали рекомендації заступник секретаря партійного комітету М. С. Лобода, ровесник Радянської Батьківщини. Не ветеран — активний будівник життя, що успішно долає його течію і до берега приставляє не має охоти, бо в грудні серце комуніста і кожен день воно б'ється так, як в ту морозну ніч, коли на нього чекали люди.

М. СЕМЕНЮК, сценар «Молодого комуніста».

м. Кіровоград.

Завод тракторних гідроагрегатів.

Ровесник

ОБРАЗИ З «ВЕРШНИКІВ»

Кіровоградський музично-драматичний театр імені М. Л. Кропивницького готує до постановки героїчної драми М. Добролюбі та В. Юрєва «Залізна троянда», написану за мотивами роману нашого земляка Юрія Яновського «Вершники».

До роботи над п'єсою ми приступили з великим ентузіазмом і, одночасно, з великим хвилюванням, з розумінням тієї відповідальності, яку накладає робота над зображенням образів тих, хто звершував революційне перетворення.

В спектаклі будуть зайняті відомі вам актори — народна артистка УРСР

Л. Тімош, заслужені артисти республіки Г. Семенов та М. Білецький, артисти І. Сташків, В. Зіноватний, І. Касьян, та інші. «Залізна троянда» належить до тих п'єс, сила котрої не стільки в сценічній дії, скільки в глибині думки, вкладеної у твір. Без цієї драми репертуар нашого театру здавався б не повним при підготовці до відзначення ювілею Країни Рад. Вперше глядачі побачать п'єсу 30 грудня а святковому спектаклі, присвяченому 50-річчю утворення Союзу РСР.

І. КАЗНАДІЙ, головний режисер театру, заслужений діяч мистецтв УРСР.

ПОВІТРЯНІ ВОРОТА КІРОВОГРАДА. ЗВІДСЯ КРАСНІ-ЛАЙНЕРИ ВІДЛІТАЮТЬ ДО МІНСЬКА, КІЄВА, ДО СТОЛИЦІ НАШОЇ НЕОЗОРОЇ БАТЬКІВЩИНИ — МОСКВИ.

Фото Р. РУБІНА.



БАЧИТЕ — земля відмолоділа. І життя наше не перестав весілля, бо діти його виходять з тиші, із світла незадажданих серпанків.

А онде — серед квітання степу — стоять у бронзі солдати. З далеких і близьких доріг прийшли вони сюди. Високість чуття єдиної ролі в єдиному пориванні і серці, дає непереможну силу. Здолавши огиню сотень фронтонів кілометрів, зупинились вони на нашій полі, сповідаючи останнім спадком свого життя запаланим чужинця. Стоять незрушно, щоб ми пам'ятали: їх зорі не згасли. Зоря хлопця з наддніпрянського краю засвітилась десь над Неманом, зірка сина вірменської матері — над нашим титим Бугом.

...Знають у литовському містечку Кельма українського хлопця з села Станіславчик Дмитра Яремчука. Пам'ятають, як молодий танкіст зі своїми бойовими побратимами татариним Григорієм Хайрулінін, узбеком Сабіром Бик'яновим, росіянином Михайлом Марчуком і жовтні сорок четвертого зупинились на березі річки Кражатне. Сто кілометрів промчали вони в тілі ворога крізь темні нощі, щоб не дати фашистам підрвати міст, через який назавтра повинні вийти в прорив війська генерала Чанчібадзе. Піддали відбивали атаку гітлерівців відважні танкісти. Викликали на себе вогонь наших гармат, аби лиш не відпустити озвірих фашистів до мосту. Дев'ять ворожих гармат, три зенітних установки, міномети, шість гітлерівців знищив Яремчук. А сам мав щастя почути вдячність литовської жінки. Бо в Кельме вже не порядкував чужинцем.

На білоруській землі інший наш земляк — лейтенант Дмитро Гуляєв згуртував партизанський загін. І ні вдень, ні вночі не знав ворог спокою, сто тисяч марок обійняв за голову сміливця. Летіли в повітря ешелони, горіли склади, конали осканені карателі. Біля

села Паничі повія Дмитро своїх хлопців у останню атаку. Тепер в тих краях його іменни на устах в сотень білорусів. Ним названі вулиці, школи, колгоспи.

Третя зоря — а може й тисяча —

ДМИТРА ЯРЕМЧУКА ПАМ'ЯТАЄ ЛИТВА

- Вдячність литовської матері. ● Лист з Білорусії: є вулиця Гуляєва.
- Зелене визволяв комсомолець з Пермі.

спаслахнула в Молдавії. Кіровоградське Антон Антонов крізь суцільний вогонь ворога перепливе Дністер. Допомоги не

зупинилось серце, захищав плацдарм — вапник землі над річкою. І звели молдавські колгоспники із села Ташлик на тому березі обеліск. На могилі Антонова робітники кіровоградського заводу «Червона зірка» поклали чужинну ілиту, викарбувавши на ній ім'я свого земляка. Люди задивляються на Антонову зорю. І засвічують над тим краєм нові, земні зорі.

А від берегів Славутича, понад Бугом і Ятранню звели обеліски своїм визволителям кіровоградці. Перед солдатами, що поклали в бронзі, перед загинувими і безсмертними, перед посмертними востерліцями, ми пам'ятаємо своєю укліною віддаємо шану мужнім воїнам. І згадаємо...

Згадаємо азербайджанського комсомольця Нурімана Оруджепа, росіянина Микола Зирінова, татарина Заїра Шайморданова. Ми довго будемо пам'ятати, як у жовтні 1943-го біля села Зеленого 20-річний пермський хлопець мчав на своєму танку, аби попередити ще один злочин фашистів. Екіпаж Саши Безсонова був підданий ворожим снарядам. Але танк не зупинився. Охоплений полум'ям, він мчав уперед, поділяючи гітлерівців кулеметним і гарматним вогнем. Коли ж зупинився, танкісти всесміло били гітлерівців, забувши про ритуал. І навіть коли вибухнув, фашисти не наважувалися підняти голову.

На берегах Бугу загинув смертю героя москвич Леонід Змеєв, в Новомиргороді з шаною згадають білоруса Андрія Агасєва...

І стоять вони незрушно перед нами, Вікопомні. В бронзі. В пам'яті наших. Зорі їхні не згасли. Бачите в їх світліні земля відмолоділа...

М. ШЕВЧУК.

снт. Ульяновека — снт. Олександрівка.

СИЛА НАМ — ДЛЯ ЩАСТЯ



316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

Газета видрукована також офсетним друком.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

НАША АДРЕСА: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 05247. Друкарня ім. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 11072. Тираж 56.000.

Музика Л. Баладіна.

Слова Р. Юзві.



ОДНА РІДНЯ

Герб наш колосом сповитий — це символ труда і знань, Як племін над збуриєм світом, Цвіте наш червоний стяг, З бурі-негоди Вийшли народи В щасливе життя.

Ворог нас думав зламати — Ми всі піднялись, як один, Вітчизно! На подвиг крилатий До мирних вод вершин! Ідуть, як лавина, За Батьківщину Незнанні ряди.

Приспів:

Немов розмай, Цвіте наш край, І сонце над нами сіяє Народи всі в Країні Рад — Одна сім'я, Одна сім'я, Як з братом брат!

Приспів:

Наше червоне знамено Єдина народи в борні, Гартована дружба! Мов криця тверда в огні, Братів народів І пісня свободи — У лави мідії! Приспів.



ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СУБОТА, 9 ГРУДНЯ, ПЕРША ПРОГРАМА, 10.45 — Кольорове телебачення. Концерт. (Ленінград). 11.25 — Кольорове телебачення. Документальний фільм «Мій Дагестан». (М). 12.15 — Концерт. (М). 13.00 — Літературні читання. (М). 13.15 — Художній фільм «Полонез Огіньського». (М). 14.45 — Кольорове телебачення. «Музичні зустрічі». (М). 15.15 — «Актуальні проблеми науки і культури». (М). 15.45 — С. Прокоф'єв, Соната № 1 для скрипки і фортепіано. (М). 16.15 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 16.45 — Кольорове телебачення. Кінопрограма «На морях і океанах».

(М). 17.15 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 18.00 — Новини. (М). 19.10 — Кольорове телебачення. «У світі товаришів». (М). 19.10 — Концерт. (М). 19.35 — Прем'єра телевізійного художнього фільму «Банти Домінаса». 1 серія. (НДР). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Прем'єра телевізійного художнього фільму «Банти Домінаса». 11 серія. (НДР). 23.10 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА, 18.55 — Програма перелач. (К). 17.00 — «Я — громадянин». (Львів). 17.30 — До 50-річчя утворення СРСР. «Від Декрету про мир — до програм миру». Передача третя. (К). 18.30 — «В ефірі — 6-1». (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Музичне мистецтво народів СРСР. Концерт. В перерві — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Вечір наукового кіно. (К). 22.30 — Вечірні новини. (М).

Редатор В. ПОГРІБНИЙ.